

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Brown\_Eric-Velky\_prusvih\_tam\_nahore.pdb

**PDB Name:** Brown-Velký průšvih tam nahore  
**Creator ID:** REAd  
**PDB Type:** TEXT  
**Version:** 0  
**Unique ID Seed:** 0  
**Creation Date:** 28.2.2007  
**Modification Date:** 28.2.2007  
**Last Backup Date:** 1.1.1970  
**Modification Number:** 0

Eric Brown - Velký průšvih tam nahore

Jsem v zábavním komplexu Velkého korálového útesu a hledám si novou roční manželku. Tentokrát něco malého a snědého - nejspíš Orientálku. Hřišná laguna pění kolem mne a mého miláčka, šikovné kambodžské kosmonautky, když se ozve signál mého náramkového Spoje. Brodím se na měčtinu, velkooké děvče po boku, a беру hovor. "Lituji, že ti kazím zábavu, Isabello." Massingberd na mne hledí z mého zápěstí a hraje si na svatouška. "Ale nebyla jsi odpojená ze Spoje." Dívka vycítí rozloučení a klade měkkou tvář na můj prsa. Vstupuji do její hlavy, tlumím lásku, kterou jsem doposud budila, hasím její synaptický žár. "Tak ven s tím, Massi," povzdechne si. "Tohle se ti bude líbit," začíná a mrká na mne velice nenápadně. Jde o laserového zabijáka, řádicího na Karnevalovém satelitu. Vraždí tam nevinné lidi jako šílený. Ten prevít nejdřív vyřadil bezpečnostní jednotku a současně i mechanické obranné prostředky - má tam asi tucet dělníků, uvězněných někde na satelitu, ostřeluje je ve volných chvílích. "Je to přesně práce pro tebe, Is. A jdeš na to sama." "Hm, tak ti moc děkuju..." "Člun už je na cestě," dodává a odpojuje se. Soo-Lee mne objímá: "Isabello..." "Až jindy," konejším ji. Ale s někým jiným... Proč to dělám, proč? Byla to láska na první pohled. Cítila jsem touhu, niternou bolest v té vteřině, kdy jsem pohlédla na Soo-Lee, tehdy před týdnem. Slunila se na pláži vedle mé vily. Samozřejmě, ona mi nemusela věnovat ani pohled, jenže já mám tu schopnost. Před deseti lety jsem udělala testy jako psycho-positivní a musela jsem jít pod skalpel. Jenže operace se nepovedla. Nebo byla až příliš úspěšná. Místo, aby mi odstranili obyčejnou telepatii, získala jsem megatelepatii. To znamená, že jsem nejen schopna číst cizí myšlenky, já mám plnou kontrolu nad myšlením ostatních, mohu si s nimi dělat, co mne napadne. Náramně šikovní věc. Byla jsem první člověk z nové linie. Ted' je nás dvanáct, všichni pod přísným dohledem. A já jsem zatížená na mláďata. Kdykoli nějaké spatřím, s chutí do něj vjedu, zamíchám mu v hlavě, upevním synapse a za chvíli má každé táákovéhle oči. Láska, kterou vyvolávám, je předem ztracená, to vím. Nemohu v dané osobě udržovat ten stupeň zbožňování dlouho. Posledních pár let nabízím falešnou lásku na dobu šesti měsíců, nebo na jednorozhodnutí manželství - a rozchod. Je to snesitelné pro obě strany. Rok je dost dlouhý k životu ve lži, i když je to z lásky. Pokládám Soo-Lee do zlatého písku a nechávám proudit apatii kolem jejího čelního laloku. Ve chvíli, kdy vstupuji do své vily, se už Lee začíná divit, co kdy na mně viděla. Brzo pro ni bude Isabella Manchestrová jen příjemnou vzpomínkou z dětství a možná ani tím. Massingberd to ví. On byl jediný, komu jsem to dokázala říct. Jednou se mne ptal, proč nepoužiji své schopnosti sama na sobě. "Proč neléčíš sama sebe, Iso? Urovnej si to v hlavě, aby tě přešly choutky na ty děti..." Ono už to není proti zákonu, ale staříci jako Mass mají zastaralou morálku. "Protože kdyby to nebyly děti, byly by to muži a ženy. Já už lepší nebudu, zůstanu stejná. Potřebuju lásku, chápeš? Nemohu změnit, co jsem, protože to, proč jsem..." a tady jsem skončila. Nikdy nebudu znát Massingberda dost dobře na to, abych mu řekla, proč jsem. "Potřebuju lásku a takhle mi to jde snadno," říkám často. Ale jak mám vědět, že tohle je láska? Po dvou hodinách jsem na palubě kosmického člunu s autopilotem a mířím z roviny ekliptiky rovnou na Karnevalový satelit. Jediná moje loď letí tímto směrem, všechen ostatní provoz míří k Zemi, sluncem ozářené tečky zavrtávající se do gravitační studny Země jako genetická data na spirále DNA. Z této vzdálenosti vypadá satelit jako vánoční ozdoba, zploštělý sféroid zavěšený na pozadí Plejád. Dolní polokoule je temná - ta udržuje celou podívanou v chodu. Zato pracovní polovina blýská zlatavou září. Zblízka pak vidím podrobnosti: široké třídy a arkády, pohyblivá a stabilní představení. Tam dole je jeden velký zábavní park. Massingberdova slova: "...je tam asi dvě stě japonských a amerických turistů, rozsekaných na kusy dřív, než je mohly zachránit havarijní čluny. Pak tam zůstal asi tucet dělníků a vrah..." "Jsi si jist, že nemohl vypadnout v některé lodi?" "Máme psychozáznamy cestujících ze všech lodí, které odstartovaly, Is." Starostlivě na mne hledí. "Budeš opatrná, vid?"

Ten sentimentální starý mizera. "Všechno bude dobré, Massi."

"Přepojím tě na ředitele, který tam pořád je..." Ale ztrácí se mi z obrazu kvůli statickým výbojům. Konečně se obrazovka vyjasňuje. Ale čeká mě další překvapení -vidím velikou hlavu s rozšklebeným úsměvem. Je to myšák Mickey Mouše. "Plete se mi do toho kanál pro návštěvníky, Massi!" -ječím. Už jsem se přiblížila těsně k satelitu a potřebuji od ředitele povolení k přistání a instrukce. Nemohu si jen tak přistát kdekoliv. To bych byla snadným terčem pro laserového vraha.

"Massingberde!" křičím znovu.

"Manchestrová? " ptá se Mickey Mouše.

"C-Co? " valím oči.

"Máte mne na příjmu, Manchestrová?" - myšákův pošetilý úšklebek příliš neladí s netrpělivým tónem hlasu.

"Jistě," povídám. "Kdo to k čertu..."

"Ředitelka Maria Da Souza," říká Mickey a dívčí hlas se tlumí v černobílém latexu.

"Proč ten fantastický převlek, ředitelko?"

"To se dozvíte, až budete tady. Upřímně řečeno, vaše překvapení se nemůže vyrovnat mému. Čekala jsem přinejmenším přepadové komando. My tu máme zuřivého maniaka a oni mi poslou..." zbytek dořikává neslyšně, ale domýšlím si, že to může být "...mladou černokněžnici."

Směji se. "Jaký je stav, Mickey?"

"Sejdeme se u vrat číslo dvanáct. Vrah je někde na vzdáleném okraji komplexu. Může být kdekoliv na rozloze dvaceti čtverečních kilometrů. Moji dělníci jsou na centrálním náměstí, v odpočívárně. Utekli tam hned, jak začal střílet."

Mám zvláštní pocit, jako kdybych sledovala dětský videoprogram, do kterého se přpletl zvuk z nějakého kriminálního filmu.

"Jsou tam zablokováni a nemohou vyjít ven."

"Zkoušeli to?"

"To samozřejmě žertujete. Palba přichází ze vzdáleného okraje a nocehárny jsou otevřeny do ústředního prostoru. To je automatický rozsudek smrti pro prvního, který vystřelí hlavu. Když dokážete ty lidi odtamtud dostat..."

"Mým úkolem je dostat vraha," říkám jí. "Pak už budou v bezpečí."

"V tom případě doufám, že jste dobře ozbrojena," praví Mickey blahosklonně.

Je řada na mně, abych se zasmála: "Po pravdě řečeno, zbraním moc nedůvěřuju," povídám. Hlava Mickeyho mne připravuje o uspokojení z pohledu, jak ředitele mizí úsměv ze rtů. Dál se idiotsky šklebí, když ruším spojení.

Člun zaujímá polohu na vysoké oběžné dráze a klouže směrem k opravářským hangárům ve spodní části satelitu, mimo vrahův dohled. O pár vteřin později z něj vyklouzávám, procházím vzdušným uzávěrem a opatrně vykukuji do dlouhé, obloukovité chodby. Při tom vyhledávám vibrace vrahova mozku, ale okolí je čisté. Vstupuji.

Mickey stojí s rukama vbok a čeká na mne. Maria Da Souza je v psychickém napětí a v obavách, ovšem. Zároveň však na hlubší úrovni vycítuji její silnou osobnost. Je to inteligentní, osamělé děvče a za jiných okolností bych se ráda pokusila poznat ji blíže.

"Konečně jste tu!" Přikopává něco směrem ke mně, je to černé, gumové a trčí z toho uši.

"Co to k čertu je?"

"Vlezte si do toho. Nediskutujte..." Měří si mne od hlavy k patám a odhaduje, co asi zmůžu.

Navlékám si to. Je to kostým Mickey Mouše. Obouvám boty a natahuji si černé, plandavé nohavice přes svoje kalhoty.

"A teď, nemyslíte, že byste mi mohla konečně vysvětlit, co to všechno znamená?" Mohla bych na okamžik přestat dávat pozor na vibrace vraha a přečíst si ji, ale nerada bych skončila uškvařená zaživa.

"Tenhle převlek nám dává svobodu pohybu. Vrah si nevšímá postav z grotesek. To jsou samí roboti. Byla jsem ve skladu, když to zabíjení začalo. Viděla jsem, co se děje a tohle jsem tam vyhrabala. Jsou to poslední kostýmy, které tu máme, ještě z dob než živé herce nahradili roboti."

Natahuji si gumové tělo přes ramena a soukám se dovnitř. Beru si hlavu opatřenou zipem. Moje vlastní hlava vytváří mezi ušima vejčitou bouli. Mickey nikdy nevypadal tak skvěle.

"Vy jste si dělala legraci, že ano?"

"Eh?" zápasím se zipem.

"Že nejste ozbrojena."

"To už jsem vám přece řekla."

"Tak jak chcete k sakru dostat toho vraha?"

Těsně před uzavřením zipu jí věnuji milý úsměv. "Starý africký obyčej," povídám. "Budu myslet na jeho smrt." Což není zas tak daleko od pravdy, pokud vynecháme etnické přívazky.

"Oukej, takže už jen maličkost. Musíte chodit jako skutečný Mickey. Asi takhle."

Hledím na ni průsvitnou látkou, kterou má Mickey v úrovni krčních mandlí. Přechází chodbou tam a zpátky, klátí rukama, kroutí zadkem. Kdyby nás tak teď mohl vidět Massingberd.

"Teď vy, Manchestrová."

Pyšně před ní nesu svou maškarádu.

"Srovnejte si boty! Švihejte víc ocasem! Tohle bylo perfektní, Manchestrová. Ten bastard je tak podezřivý..." Tuhle větu nemusí dokončovat.

"Báječné. Jde vám to. Tak kam chcete jít nejdřív?" Pomýšlení na to, jak se tu předvádím, mne uvádí do rozpaků.

Nechávám toho kroucení a s námahou si sedám na paty. Kostým je těsný, nepohodlný a strašně tlačí.

"Za prvé, než začnu riskovat život - i když nemám v úmyslu umřít v téhle hnusné maškarádě - nejdřív se chci dozvědět víc o tom vrahovi. Jak dokázal zvládnout likvidaci bezpečnostní skupiny a vypnout obranný systém?" Při tom stále

zkouším telepaticky sondovat zabijáka. Můj dosah je přes kilometr, ale odsud už doléhají myšlenky jen slabě. V tuto chvíli jsme určitě samy.

"Bezpečnostní jednotku? Tu pokropil bakteriemi z Procyonu. Změnily celou jednotku na bláto hodinu před tím, než spustil palbu."

"Uf! A mechanická ochrana? Roboti?"

"Deaktivování předem. To by sice mělo spustit poplach v kontrolním bloku, ale ten byl také odpojen."

"Ať už je vrahem kdokoli, určitě se tu dobře vyzná. Může to být někdo ze zaměstnanců?"

Krčí rameny. "Proč ne? Zaměstnáváme trvale přes dvacet tisíc lidí."

"Většina jich byla evakuována spolu s turisty? Teď je tu přece sotva tucet dělníků zavřených v odpočívárně -"

"Plus zabiják."

Uvažuji nad tím. "Byla tu nějaká střelba od té doby, co se těch dvanáct ukrylo?"

"Ne..." Da Souza už ví, kam mířím.

"Pak snad - říkám snad - je vrahem jeden z dělníků. On, nebo ona, se skryl spolu s ostatními po střelbě a tím si obstarává alibi."

"Zdá se vám to pravděpodobné?"

"V tuto chvíli je to jedna z možností," říkám.

Da Souza se s kaučukovým mlasknutím odlepuje od zdi. "Nějaké další otázky?"

"Jo... jak je možné, že tak mladá dívka jako vy, dokáže zastávat funkci ředitele tak velkého podniku?"

To ji zaráží v půli pohybu.

"Jak víte, kolik mi je?"

"Jsem dobře informována. Takže?"

Krčí rameny. "Tvrdě pracuji."

"Musí k tomu být velké nadání a schopnosti."

Kostým Mickeyho je jí náhle nepohodlný. Čtu jí v hlavě, že je osamělé dítě, které spolužáci ve škole týrali, a úspěch byl jediný způsob, jak jim mohla všem vytříst zrak. Ale jak vidím, ještě jí pořád něco chybí. Úspěch není všechno.

Dostávám nepřekonatelnou touhu vlézt jí do hlavy a nějak jemně jí z toho pomoci. Ale zaháním ji. Není tu vhodné místo ani čas na podobné záležitosti - a nejdřív tu mám k vyřízení úplně jinou práci. Navíc se dostávám do období, kdy potřebuji skutečnou lásku, ne vynucené city.

"Veďte mne," povídám.

"Kam?"

"K úkrytu dělníků, nebo někam poblíž. Dlouho tu veteš na sobě neunesu."

Zkoumavě mne pozoruje. "Oukej. Připravena?"

Vylézáme ven poblíž křišťálového chrámu s vysokou klenbou. Všude kolem jsou stovky postaviček z kreslených filmů, které dohromady vytvářejí dojem, že jsme se ocitly na nějaké makabrozní oslavě uprostřed krveprolití.

Bázeň, kterou mám z naší zranitelnosti, je brzo vytěsněna hrůzou. Znetvořené lidské maso zaplňuje parky a zahrady, tříproudové bulváry, výstavy i zábavní atrakce. Celé rodiny tu leží v kusech, každá část groteskně rozdělena podle oděvu na přiměřené porce. Spodní půlky bývalých lidí dřepí v sedadlech kolotočů a houpaček, jež se stále točí a houpají v mechanické ignoranci svých mrtvých posádek.

A - což činí celá jatka ještě tragičtějšími - roboti Mickeyové, Donaldové a Plutové se pohybují od mrtvol k mrtvole, hladí odříznuté hlavičky a potřásají oddělenými rukama, pózuji pro snímky, které nemá kdo fotit mezi rozsápanými pozůstatky Jeničků a Mařenek...

Da Souza neochvějně kráčí tím vším. Už to viděla. Já zírám kolem, váhavě a vyděšeně, až najednou uslyším: "Psst!" a vidím nepatrné posušky Mickeyho vpředu. Zrychlím a připojuji se k ní.

Opouštíme bulvár, procházíme kopii Říše divů a dorážíme ke kroketovému hřišti. Srdcová Královna přechází kolem nás a velí imperátorsky: "Všem hlavy dolů!" A v jakési hrůzné náhodě tu stojí robot v roli Alenky, ruce v bocích a hlava odseknutá příšerným rozmarem vraha laseru.

Da Souza zajde za kopeček a ukazuje dolů. "Tady," říká a ukazuje vstup do velké králičí nory. Zavírám oči a soustředuji se na odpočívárnu, ukrytou pod tímto světem.

"Co to děláte?" ptá se šeptem.

"Právě vzývám všechna stará černá kouzla," plácám.

Tam dole nahmatávám jedenáct myslí. Probírám je jednu podruhé a každou propouštím, když se ukáže nevinná. Vrah mezi nimi není, tím jsem si jista. Vše, co čtu, jsou obavy, strach a v několika případech i hysterie. Hledám ostré maniakální vibrace chorého mozku. Tahle skupina je čistá.

"Vy jste telepát?" ptá se Da Souza tiše, když otvírám oči a potřásám hlavou, aby se mi vyčistila.

"Něco na ten způsob," odpovídám jí.

"Mám dojem, že jste říkala - dvanáct dělníků. Vnímám jich jen jedenáct."

"Ještě tenhle," ukazuje rukou v bílé rukavici přes noru na nemotornou konstrukci, zakotvenou na kaširované řece.

Poznávám parník z Twainova Hucka Finna.

"Nedokázal se dostat do noclehárny," dodává.

Soustředuji se, ale necítím nic. Žádná osoba tam nemůže být. Loď je v mém dosahu a nemůže být pochyb, že mé schopnosti fungují, když vnímám těch jedenáct dole.

"Ten tam není," říkám. "Jste si jistá..." V tom zahlédnu pohyb. Mezi balustrádami vidím chlapíka, který sedí na schodech horní paluby. Je oblečen ve starodávných šatech: plášť, nabíraná košile, přiléhavé kalhoty a švihácké boty.

Tady ho máme, výborně.

Zbývá jen skutečnost, že nic nevnímám.

"Nemohu z něj nic vytáhnout," mručím. "Vidíte také toho muže tam nahoře, nebo mám halucinace?"

"Jistě. Je to on. Nějaký Andy, třída A. Hraje roli Dr. Frankenstein v našem nejnovějším představení."

"Díky, že mi to říkáte," povídám, "Myslíte, že dokážu přijímat kybernetický přehrávač stejně, jako živou mysl?"

Přijímá výtku a neříká nic.

Takže náš Dr. Frankenstein coby android? Umělý člověk, vypěstovaný ve zkumavce, hraje hlavní roli v té gotické klasice. Počítám, že tohle by se Mary líbilo.

Co se týče mne, jsem podezřívavá. Já mám totiž na androidy averzi. Jistě, ten chlápek má občanský statut, je to Andy z nějaké známé kliniky, požívá všech práv jako vy a já. Ale nevnímám jeho mysl. Neumím číst v androidech.

Předsudek, vím. A zrovna já ze všech, lidí... Nicméně, ve společnosti se jim vyhýbám.

"Co o něm víte?" ptám se. A zároveň v ní čtu, abych se ujistila, že mi poví všechno, co ví.

"Takže, je to mimořádně nadaný herec. Je používán v roli vynálezce Frankenstein. Dobře se poslouchá a ovládá roli dokonale."

"Myslíte, že by mohl být vrahem?"

"Ten?" Je překvapena. "Ne, nemyslím si to. Když jsme se setkali, vypadal velmi..."

"Dobrá, dobrá. Nepotřebuji charakterové údaje. Říká se, že Bostonský škrtič byl velice okouzlivý společník."

"Ale co vás vede k domněnce, že..."

Mračím se. "Vylučovací metoda. Jedenáct dělníků je v pořádku a tady máme jednoho Andyho, do kterého nevidím."

"Ale laserová palba přišla z jiného směru."

"Napadlo vás, že se mohl přesunout tam, kde je, až po skončení střelby?" říkám tónem, který ji přinutí mlčet.

Ale proč by se měl nějaký Andy stát takovým katem? To se ptám sama sebe. Přemítala jsem, zda nám názor, že je Andy náš Člověk, pomůže z bryndy, když vtom si nás všiml. Stojí a dívá se přes řeku na dvě myši z grotesky, které vypadly z role.

Chytám Da Souzu za ruku a manévruji tak, aby mezi námi a androidem byl palác Vévodkyně. "Nejlepší způsob, jak zjistit, zda váš Andy je nevinný, je vyzpovídat ho," říkám a stahuji si levou rukavici.

Mnoho androidů je vybaveno náramkovým videotelefonem a Dr. Frankenstein není výjimkou. Jeho tvář s nalíčenými vráskami a temnými kruhy pod očima, značícími únavu, na mne zamračeně pohlédla.

"Nelekejte se, milý doktore. Nemáte ve spojení zkrat." Odepínám Mickeyovu hlavu a odhazuji ji na záda. "Isabella Manchestrová, Taktická jednotka telepatického dozoru. Jsem tu, abych vás lidi zachránila jako správný superhrdina."

Android se uklání, aniž by sdílel můj humor.

"Už jsem si říkal, že by konečně mohla dorazit pomoc." Jeho tón je odměřený a kultivovaný.

"Pár otázek, když dovolíte."

Znovu sklání svou ušlechtilou hlavu.

Tak se ho ptám, kde byl při začátku střelby, zda viděl ta jatka, kde by mohl být nyní vrah a podobně. Odpovídá na otázky se slabým německým přízvukem. Samozřejmě není tak hloupý, aby obvinil sám sebe a postupně získávám dojem, že se mi vysmívá, že ví, co chci a snaží se mi dát na vědomí, že to ví.

Děkuji mu, ujišťuji ho, že najdu vraha velmi rychle a tím končím. "Tedy?" ptá se Da Souza.

"Co jste čekala?" říkám otráveně. "Příznání, že on je ten zlosyn?"

"Co vám řekl?"

"Když to zabíjení začalo, byl v divadle na zkoušce a dostal se jen na loď. O tom masakru už dál nic neříká. Je velice uzavřený."

"Pořád si myslíte, že to udělal?"

"Nikdy jsem neřekla, že si to myslím.. Ale možné to je."

"Co dál?" ptá se. Ani ji nenapadne, že bych mohla být v něčem nejistá.

"Odkud jste říkala, že přišly poslední výstřely? Napříč komplexu? Dobrá, tak já se teď vydám po obvodu a půjdu, dokud se nedostanu na místo střelce. Vám bych radila zůstat zde. Nechci mít na svědomí vaši smrt."

"Moji povinností je jít s vámi," říká.

Přikyvují. "Tak dobře. O.K." Chytám ji za ruku a hledám cestu mimo možné linie palby.

Zadržuje mne: "Pozor na způsob chůze."

Už jsme zase na otevřeném prostranství, míříme k amfiteátrům, které jako krajka lemují obvod komplexu. Jedinou naší útěchou je vědomí, že jsme k nerozeznání od stovek ostatních pohádkových postavíček, které se tu potulují. Nebo si to aspoň myslíme.

Vrah to ví lépe.

První blesk amputuje Mickeymu přede mnou ocas u samého zadku s rychlým svistem a obláčkem mastného kouře.

Druhý mne míjí o vous a snaží okolo procházejícího kačera Donalda jako minutku. Da Souza mne táhne do úkrytu na nějakém jevišti, takže se krčíme za omšelým balvanem. Snažím se určit směr záblesků zpátky k jejich zdroji. Přišly křížem přes komplex od vzdálené klenby chrámu. Soustředuji se, ale vzdálenost je příliš velká.

"Android tedy nemůže být vrahem," usuzuje Da Souza.

Směji se. "Ne? Jste si tím tak jistá? Přemýšlejte, děvče. V našich kostýmech jsme byly bezpečné mezi všemi ostatními postavíčkami, dokud nás neviděl Andy. On je jediný, kdo ví, co máme na sobě."

"Ale palba přichází z opačné strany!" namítá celkem odůvodněně.

"Takže tu má někde kompile."

To ji umlčí.

Teprve teď si uvědomuji, že jsme v kulisách z románu o Frankensteinovi. Vědecká laboratoř, plná modravých záblesků



elektrických výbojů. Ty osvětlují děsivou scénérii, podivné stroje a přístroje. Vyrobené Frankensteinovo monstrum leží na veliké desce a čeká na oživení.

"A nevím, proč na sobě ještě taháme tyhle pitomé krámy," říkám, odepínám si hlavu a odhazuji ji. Vrah je mezitím plně zaměstnán smažením všech Mickeyů v dohledu. Da Souza říká: "Ale proč měl čekat na to...?"

"Až mu vyklouzneme ze zubů?" navrhuji žertem. Odhazuji svůj převlek, který se rozplácne o stěnu jako animované želé.

"Shod'te to taky," povídám jí. "Dokud tohle oblečení nezlikvidujete, jste myš určená k likvidaci."

Neztrácím čas a volám Massingberda.

"Is! Jsi v pořádku?"

"Jistě, Massi. Podívej, potřebuji nějaké informace. Můžeš?"

Dívám se na Da Souzu. Předává mi Andyho kódové označení a klasifikaci a já to hlásím Massovi s dodatkem: "Možná, že je registrován pod jiným kódem. Prober to radši i okolo. Víš, kde mne najdeš."

Přerušuji spojení.

"Vy jste si to ještě nesvlékla?" hledím na ni. "Vy přede mnou něco skrýváte, nebo co?"

Opatrně vykukuji přes zeď. Nemohu odtud vidět Andyho ani loď, ale jeho komplic stále ještě mění robotí hlodavce na šrot.

Blesky laseru ustavičně šlehají od vzdáleného konce komplexu.

"Pojďme," říkám.

Už svlékla svou masku a vzpurně na mne hledí.

Pravá strana její tváře je zohyžděna dlouhou jizvou, která by víc slušela Frankensteinově monstru. I v tom blikavém osvětlení rozeznávám, že původně vypadala ještě daleko hůř, před plastickou operací. A stále je ošklivá. Jinak je to krásné dítě - malá, snědá Peruánka s pletí jako aztécké zlato.

Ovšem, ta jizva je mnohem hlubší. To zranění na tváři je jen na povrchu, ale jizva, která jí zůstala v hlavě, to je příčina všech bolestí.

Podávám jí ruku. "Tady někde musí být kabelový kolektor. Proplížíme se k vrahovi spodem, takže nás neuvidí."

Vede mne k ukrytým padacím dveřmi, tudy se dostáváme do suterénu. Hluk strojů je tu ohlušující. Klopýtáme dlouhou, obloukovitou galérií, zrcadlovým obrazem té chodby nahoře, kde jsem se setkala s Da Souzou.

Celý ten čas pátrám po vrahovi.

Můj náramek se ozývá, a tak se zastavujeme, abychom přijaly zprávu.

"Mělas pravdu, Iso." vyhrkne Massingberd. "Android není v naší registraci pod udaným kódem. Ale měl bych tu pro tebe zajímavého kandidáta. Andy třídy B byl vypěstován na klinice Kamevalsatu před 25 lety. Prvních deset let byl používán k vedlejším rolím v dětských filmech. Několikrát žádal o povýšení, ale marně. Pak byl převeden do Disneyworldu v Šanghaji, kde pracoval dalších deset let. Potom - toho si všimni, Iso - před pěti lety u něj našli poruchu, ale on se rychle vypořádal dřív, než ho stačili vyléčit. Ale máme v záznamech pár hlášení o jeho pravděpodobné činnosti v těch pěti letech.

Zřejmě se připojil k té psanecké Nejvyšší Lize, to je skupina androidů, která požaduje, aby vládli androidi lidem. Tam se zapletl do pumových atentátů v šedesátém pátém, ale nikdy nebyl zatčen. Dál je tu nějaké hlášení, že prošel školením na kvalifikaci chirurga, jelikož Liga chtěla rozšířit svou nadvládu na všechny androidy, kteří se k ní přidali. Stopa se ztrácí začátkem letošního roku, Is, tedy přibližně v době, kdy se tvůj Andy objevuje v inventáři Kamevalsatu. Je docela dobře možné, že si sám pořídil nové otisky prstů, vzorek sítnice a hlasové zabarvení a objevil se jako herec v roli Dr. Franksteina. Prostě, vrátil se domů, Iso."

"Aby udělal trošku antireklamy největšímu výrobcí androidů třídy B," dokončuji.

"To je ono!"

"Věřím, že jsi dobře informován, Massi."

Znovu přerušujeme spojení.

Da Souza si mumlá pro sebe: "A při nástupní kontrole vypadal tak dokonale..."

Nevšímám si jí a soustředuji se na náhlý impuls myšlení, který se objevil asi kilometr před námi. Nikdy předtím jsem nic podobného nezaznamenala. Když jsme se připlížily blíž, uvědomuji si že nejde o normální lidskou mentalitu. To, co je tam vpředu, mne zaplavuje strachem a bolestí, lítostí a pocitem viny. Nahmatávám vrahovu osobnost, ale buď jsem ještě příliš daleko, nebo signál slábne. Mám dojem, že vrah ztrácí sílu, umírá...

Ted' jsme přímo pod místem, kde si maniak vybudoval své stanoviště. Vpravo od nás je vyhlídková obrazovka, odkud je vidět vesmírný prostor a Země. Vlevo mjíme nějaké zelené dveře, označené hieroglyfy: je tu značka pro muže a pak něco, co by mohl být rampouch. Neprašit mne to do hlavy ještě následujících pět kroků.

V hlavě toho zabijáka je něco, co tam nepatří... něco, co ho drží naživu.

Vracím se nazpátek a znovu se dívám na ty dveře.

"Isabello?" říká Da Souza.

"Kriste!" mumlám si. "Ježíši Kriste!"

Dveřmi prolétám tryskem.

"Isabello!" křičí za mnou Da Souza.

Jsem v operačním sále a jediné, co ho odlišuje od pracovny doktora Franksteina, je moderní vybavení: halogenová osvětlovací rampa a nastavitelný operační stůl. Obojí působí naprosto dokonalým dojmem.

Jako v tranzu jdu k zelené vertikální nádrži.

"Isabello?" Da Souza na mne hledí. "Copak vy jste to nevěděla? Převezli ho sem před několika lety, vybavili to tady tak, aby vydržel, než přijde čas k jeho návratu do..."

Otevírám nádrž. Je prázdná.

"Kde je?" ječí na mne, zatímco já už utíkám ze sálu a spěchám nejbližším průlezem na horní polokouli. Nikdy jsem nevěřila, že by androidi mohli mít některou z mnoha lidských emocí, jako je láska, nebo nenávist... Nebo třeba ironie.

Tento Andy, který hrál svou roli Dr. Frankensteina naplno, mne přesvědčil, že jsem se mýlila. V šedesátých letech minulého století byl král největšího zábavního průmyslu na Zemi zmražen. Byl naložen do ledu a jeho tělo bylo uchováno, dokud nebude jeho rakovina léčitelná. A teď...

Teď stojí Walt na balkóně pohádkového zámku. Deset metrů ho dělí od místa, kde se krčím na galerii, obklopující komplex. Opírá se o laserovou pušku jako o berlu a vrávorá. Na jeho oholené hlavě je boule - z levého spánku vystupuje něco černého jako smrtící nádor. Je to kybernetické zařízení, které mu tam voperoval android. To je to, co jím pohybuje, co ho donutilo spáchat tu hromadnou vraždu nevinných obětí.

Teď je tak slabý, tak blízko své druhé smrti, že už to skoro nemá kontrolu nad jeho tělem ani myslí. Poprvé od svého zmrtvýchvstání je sám sebou. Vidí mne a truchlivě se usmívá.

Jeho kůže, vybledlá stovkami let smrti, je svrastělá a volná. Je sotva při smyslech, nicméně v něm bliká vědomí tragédie. Chemikálie, které ho drží při životě, jsou skoro spotřebovány.

"Je to noční můra?" ptá se mne hlasem tak slabým, že sotva doléhá k mým uším.

"Je to sen," odpovídám.

"Kde to jsem?" čtu mu ze rtů. "V pekle?"

Mám chuť mu říci: "Ve vašem nebi, Walte," ale raději to spolknou.

Sleduji jeho pohled dolů, jímž přehlíží ta jatka, která způsobil vlastními rukama.

"Pozor!" Da Souza se objevuje vedle mne a strhává mne na zem. Walt dělá poslední slaboučký pokus zvednout laser a zaimit: hlaveň se nejistě pohybuje směrem k nám. Čtu v jeho očích, že nás nechce zabít, ale nemá na vybranou. To android Frankenstein ovládá kybernetický přístroj v jeho hlavě.

Zavírám oči.

V noční mře Waltova odumírajícího mozku otevírám zdymadla hněvu. Poháním ho k činu, vnucuji mu přání se pomstít. A přitom si uvědomuji: jak budu moci znovu používat své schopnosti budit lásku poté, co jsem s její pomocí vnucovala tolik nenávisti?

Da Souza mne chytá za rameno. "Co...?"

Soustřeďuji se. "Říkej tomu třeba černá magie, Maria." A jak hovořím, Walt odklonil svou zbraň jinam, touha po pomstě překonává poslední androidův příkaz.

Vykřikuje a pálí.

Výletní loď je dezintegrována na milióny třísek ze syntetických trámů a Dr. Frankenstein exploduje jako granát v oslnivě bílém výbuchu.

Walt nechává laser upadnout na zem a tiše klouže do své druhé smrti, přičemž se celou dobu usmívá v mnou navozené euforii.

O tři hodiny později už kloužeme po gravitační spirále k Zemi. Tam na satelitu se Walt vrací k ledu a čtyři dělníků umývají pozůstatky řádění. Maria se jen pomalu vzpomíná.

Přerušuji mlčení: "Ty jsi sirotek, Maria?"

Podezíravě na mne pohlédne: "Jak to víš?"

Natáhnu ruku a dotýkám se její hlavy. "Cítím velké trápení tady nahoře," říkám. Pak dodávám: "My dvě jsme si velice podobné."

Vypráví mi příběh, který už znám, ale jí pomáhá, když si o tom může povídat. Matka jí zemřela, když jí bylo deset let a otec ji jednou napadl, následkem čehož má tu jizvu.

"A ty?" ptá se. "Ty jsi taky sirotek?"

"Něco na ten způsob..." a dost.

Moji rodiče byli příslušníci chudého kmene. Já byla jejich třetí a nejmladší dcera a byla jsem označena za psycho-pozitivní. Za sto tisíc kreditů se tehdy dalo koupit hodně dobytka. Jistě, Telepatická jednotka není otroctví... Ale povídejte to osamělé devítileté holce.

"Snad někdy, budeš mít chuť mi o tom vyprávět?" Maria se ptá s láskou.

Opravdu...

S nefalšovanou láskou.

Usmívám se. "Myslím, že snad budu."

přeložil Josef Dušek